



Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de regiodirecteur van de Raad voor de Kinderbescherming te Dordrecht geen gevolgen heeft verbonden aan de uitspraak van de Klachtencommissie IV van de Raad, Directie Zuid-West, van 11 mei 2006 waarbij enkele klachten van verzoeker gegrond zijn verklaard en onder meer is geoordeeld dat er onvoldoende objectief onderzoek was verricht waardoor jegens verzoeker onzorgvuldig was gehandeld.

Verder klaagt verzoeker erover dat eerdergenoemde Klachtencommissie van de Raad bij beslissing van 30 november 2006 zijn klacht van 16 augustus 2006 niet-ontvankelijk heeft verklaard op basis van een Klachtbesluit dat pas na het indienen van zijn klacht, te weten in september 2006, in werking was getreden.

Beoordeling

Algemeen

Uit het huwelijk van verzoeker met mevrouw F. werd in 2002 dochter X geboren. Bij beschikking van 14 januari 2004 werd de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Het gezamenlijk ouderlijk gezag over X werd daarbij gehandhaafd. Tevens werd afgesproken dat partijen co-ouderschap over haar zouden uitoefenen waarbij X haar hoofdverblijfplaats bij verzoeker zou hebben totdat mevrouw F. zelfstandige woonruimte in de buurt van verzoeker zou hebben gevonden.

Bij beschikking van 21 december 2004 verzocht de rechtbank te Dordrecht aan de Raad voor de Kinderbescherming (verder: de Raad) om onderzoek in te stellen naar en advies uit te brengen over het verzoek van mevrouw F. om voortaan alleen te worden belast met het ouderlijk gezag over X, en om dat ook te doen ten aanzien van de vraag bij wie X haar hoofdverblijfplaats zou moeten hebben en, in het geval dit bij verzoeker zou zijn, welke omgangsregeling er dan tussen X en mevrouw F. moest komen.

Op 8 maart 2005 stelde de Raad, locatie Dordrecht, een onderzoek in. Dit onderzoek werd verricht door raadsonderzoeker Y. In dit kader vonden er gesprekken plaats met verzoeker en mevrouw F.

Op 17 juni 2005 vond een gesprek met beide ouders plaats waarbij de Raad aangaf dat hij de rechtbank zou adviseren het gezamenlijk ouderlijk gezag over X te handhaven, de hoofdverblijfplaats van X voortaan bij moeder te laten zijn en tussen verzoeker en X een ruime omgangsregeling vast te stellen.

Daarop diende verzoeker op 30 juni 2005 een klacht in bij de Raad.

De Raad verzocht de rechtbank op 26 juli 2005 de behandeling van de zaak voor onbepaalde tijd aan te houden omdat verzoeker een klacht had ingediend bij de Raad.

De klacht van verzoeker werd vervolgens behandeld waarna deze bij brief van 14 oktober 2005 door de vestigingsmanager werd afgedaan. Eén van de uitkomsten van de klachtbehandeling was dat de vestigingsmanager het onderzoeksteam de opdracht had gegeven het conceptrapport aan te passen, voor zover dit de onderbouwing van het advies betrof. Kort daarop liet verzoeker de Raad weten dat hij zich zorgen maakte om de pedagogische aanpak van F. Op 14 november 2005 diende verzoeker opnieuw een klacht in bij de Raad. Deze klacht werd per brief van 10 februari 2006 afgedaan.

De door verzoeker geuite zorgen, vormde voor de Raad reden een nader onderzoek te doen. Besloten werd om dit onderzoek door een andere raadsonderzoeker te laten verrichten. Omdat verzoeker hiermee niet akkoord ging en mevrouw F. niet instemde met het voorstel van de Raad om het onderzoek door een andere regio te laten uitvoeren, kon dit aanvullende onderzoek niet plaatsvinden. Per brief van 24 februari 2006 stelde de Raad de rechtbank hiervan. In die brief gaf de Raad ook aan dat de regiodirecteur het onderzoeksteam als uitkomst van de klachtbehandeling de opdracht had gegeven de onderbouwing van het advies in het conceptrapport aan te passen. Verder werd opgemerkt dat de Raad zich onthield van een advies en zich refereerde aan het oordeel van de rechtbank. Ter informatie werden de eerder verzamelde onderzoeksgegevens, zonder interpretatie daarvan of beantwoording van de onderzoeksgegevens van de onderzoeksvragen, meegezonden.

Bij beschikking van 17 mei 2006 besliste de rechtbank dat partijen gezamenlijk belast zouden blijven met het ouderlijk gezag over X. Verder werd bepaald dat X haar hoofdverblijfplaats aan het adres van verzoeker hield en werd een ruime omgangsregeling tussen X en mevrouw F. vastgesteld.

I. Ten aanzien van de klacht over de regiodirecteur van de Raad.

Bevindingen

1. In zijn klachtbrief van 30 juni 2005 aan de Raad gaf verzoeker - samengevat weergegeven - aan dat hij van mening was dat de raadsonderzoeker zich partijdig had opgesteld, dat zij geen goed onderzoek had verricht en dat het raadsadvies onvoldoende was onderbouwd.

2. Naar aanleiding van verzoekers klachtbrief vond op 14 september 2005 een gesprek plaats tussen verzoeker, zijn vertrouwenspersoon, de (toen nog zo geheten) vestigingsmanager van de Raad te Dordrecht en twee juristen van de Raad.

Bij beslissing van 14 oktober 2005 deed de vestigingsmanager de klacht van verzoeker af. Ten aanzien van verzoekers klacht over de vooringenomenheid van de raadsonderzoeker oordeelde de vestigingsmanager dat hiervan geen sprake was geweest. Ook de klacht van verzoeker dat de raadsonderzoeker geen goed, namelijk te eenzijdig, onderzoek had

gedaan, achtte de vestigingsmanager ongegrond.

Verzoekers klacht dat het raadsadvies onvoldoende was onderbouwd omdat daarin niet stond vermeld wat de (psychische) gevolgen voor X zouden zijn indien haar hoofdverblijfplaats zou wijzigen alsmede wat de gevolgen van deze keuze zouden zijn indien mevrouw F. in de toekomst een baan zou vinden, werd gegrond verklaard. Ook de vestigingsmanager vond dat in het raadsrapport onvoldoende inzichtelijk was gemaakt welke afwegingen de Raad had gemaakt, wat uiteindelijk de doorslag had gegeven en wat dit voor X betekende. In overleg met de betrokken medewerkers was dan ook afgesproken dat deze punten alsnog nadrukkelijk in het raadsrapport zouden worden verwoord.

3. Op 14 november 2005 diende verzoeker opnieuw een klacht in bij de Raad. Die klacht had betrekking op het feit dat verzoeker in zijn raadsdossier gegevens had aangetroffen over andere echtscheidingen en raadsonderzoeken, het feit dat de raadsonderzoeker bij de rechtbank slechts het verzoekschrift van mevrouw F. had opgevraagd en niet zijn verweerschrift, de raadsonderzoeker de informanten op suggestieve wijze had gevraagd naar het vermeende door hem gepleegd huiselijk geweld terwijl zij wist dat die zaak was geseponeerd alsmede dat de zittingsvertegenwoordiger van de Raad partijdig was geweest.

4. Per brief van 18 november 2005 wendde verzoeker zich tot de klachtencommissie. In die brief gaf hij aan dat hij het niet eens was met de beslissing op zijn klacht van de directeur van 14 oktober 2005. In die brief merkte hij tevens op dat hij inmiddels een tweede klacht bij de Raad had ingediend. Hij verzocht de klachtencommissie de behandeling van zijn eerste klacht dan ook op te schorten totdat op zijn tweede klacht was beslist. De klachtencommissie stemde hiermee in.

5. In een gesprek met de regiodirecteur op 19 januari 2006 lichtte verzoeker zijn tweede klacht nader toe.

6. Bij beslissing van 10 februari 2006 deed de regiodirecteur de nieuwe klacht van verzoeker af. Zij oordeelde daarbij dat het niet zorgvuldig was geweest dat verzoeker in zijn dossier de brief van de Raad naar de rechtbank had aangetroffen waarin ook nog andere raadsonderzoeken stonden vermeld. Deze namen hadden weggelakt moeten worden voordat de brief in het dossier was opgeborgen. Deze fout was inmiddels hersteld en voor de gang van zaken bood de directeur haar excuses aan.

De opvatting van verzoeker dat de raadsonderzoeker willens en wetens bepaalde informatie van verzoeker niet bij de rechtbank had opgevraagd, deelde zij echter niet. Wel zou zij aan de raadsonderzoekers laten meegeven dat in scheidings- en omgangszaken voortaan aan beide partijen moest worden gevraagd of de van de rechtbank ontvangen informatie volledig was.

Met betrekking tot verzoekers klacht over de suggestieve vraagstelling van de raadsonderzoeker oordeelde de regiodirecteur als volgt.

Aangezien verzoeker en mevrouw F. een verschillende visie hadden over het vermeende huiselijk geweld, heeft de raadsonderzoeker daarover vragen gesteld aan diverse informanten. In de gekozen vraagstelling stelde de raadsonderzoeker niet dat er sprake was geweest van huiselijk geweld maar gebruikte zij de term vermeend huiselijk geweld. De regiodirecteur vond dit een evenwichtige vraagstelling en achtte de klacht van verzoeker op dit punt ongegrond. Wel vond zij het niet juist dat de raadsonderzoeker diezelfde vraagstelling ook nog in een latere brief had gebruikt omdat het haar op dat moment duidelijk was dat de zaak was geseponneerd. Het was dan ook zorgvuldiger geweest indien de raadsonderzoeker dit sepot in die latere brief had vermeld.

Met betrekking tot het optreden van de raadsmedewerker ter zitting, oordeelde de regiodirecteur dat het niet juist was geweest dat de zittingsvertegenwoordiger ter zitting had aangegeven dat de klachten rondom het pedagogische handelen van de moeder nog nader onderzocht moesten worden, "tenzij meneer van mening is dat dat niet meer hoeft", nu dit laatste voor meerdere uitleg vatbaar is waardoor hij verzoeker wellicht het gevoel heeft gegeven dat verzoeker zijn melding over kindermishandeling maar moest intrekken. De overige klachten met betrekking tot de partijdigheid van de zittingsvertegenwoordiger, achtte de regiodirecteur ongegrond.

Tot slot gaf de regiodirecteur nog aan dat zij had besloten het aanvullende onderzoek naar de zorgen van verzoeker over de pedagogische kwaliteiten van mevrouw F. door de regio Den Haag te laten uitvoeren aangezien verzoeker had aangegeven geen vertrouwen meer te hebben in de vestiging Dordrecht.

7. Op 18 februari 2006 legde verzoeker ook de klachtbeslissing van 10 februari 2006 van de regiodirecteur aan de klachtencommissie voor.

8. Op 11 mei 2006 vond de mondelinge behandeling van beide klachten door de klachtencommissie plaats. In de klachtbeslissing van diezelfde dag staat onder meer het volgende:

"Samengevat hebben deze klachten gemeen dat klager zich vanaf de start van het raadsonderzoek in een verdedigende positie gevoeld heeft en niet voldoende kans heeft gekregen zijn visie op de gehele situatie onder de aandacht van de raadsonderzoeker te brengen. Als gevolg daarvan is klager van mening dat het onderzoek niet evenwichtig is opgezet.

De vraagstelling van de Rechtbank (21 december 2004) was gericht op wijziging van het gezag, van de hoofdverblijfplaats en van de omgangsregeling; de ex-echtgenote had het eenhoofdig gezag gevraagd.

De commissie is met klager van oordeel dat uit de rapportage en het contactjournaal een onevenredige nadruk op de positie van moeder blijkt. Te weinig is uitgegaan van de situatie, gezamenlijk gezag en hoofdverblijfplaats bij klager, zoals die bestond sinds december 2004. Het is begrijpelijk dat deze opstelling bij klager de indruk heeft gewekt dat hem geen eerlijke kans is geboden.

In de vraagstelling aan de informanten, klinkt naar het oordeel van de commissie, onvoldoende neutraliteit door ten aanzien van het onderwerp 'huiselijk geweld', mede gezien de sepotbeschikking van 3 februari 2005.

Het bevreemdt de commissie dat de raadsonderzoeker haar visie in het conceptrapport op de invloed van het seksueel misbruik van moeder op haar aandringen schrappt; de stelling dat moeder daar geen last meer van zou hebben wordt door de raadsonderzoeker nergens onderbouwd, terwijl anderzijds klager meermalen heeft benadrukt dat de moeder psychisch niet stabiel is. Het had op de weg van de Raad gelegen in het belang van X, hiernaar verder onderzoek te doen. De commissie is het daarnaast met klager eens dat bovendien onvoldoende is beschreven op welke wijze X door haar moeder op dit vlak beschermd zou worden, nu zij de pleger van het seksueel misbruik nog steeds bezoekt, ook met X.

Het feit dat de raadsonderzoeker de mededeling van moeder dat zij geen sollicitatieplicht zou hebben niet nader heeft onderzocht geeft, hoewel de klacht hierover gegrond is verklaard, voeding aan de visie van klager dat de raadsonderzoeker vooringenomen was. De bewijsstukken die klager aan de raadsonderzoeker had willen overhandigen, zijn weliswaar in een (te) laat stadium aangereikt, waardoor het voor de Raad moeilijk, wellicht zelfs niet meer mogelijk was deze in het onderzoek te betrekken, de raadsonderzoeker had moeten begrijpen dat deze handelwijze van klager opgevat moest worden als een laatste poging om de raadsonderzoeker te doordringen van zijn bezorgdheid en visie. Zij had met het oog daarop aandacht moeten besteden aan de inhoud van de bewijsstukken en haar beslissing deze terzijde te laten beter moeten motiveren.

De commissie acht het niet onbegrijpelijk dat bij klager de schijn is gewekt dat de raadsonderzoeker informatie heeft weggelaten die nadelig zou zijn voor de positie van moeder.

Op grond van het bovenstaande komt de commissie tot het oordeel dat er onvoldoende objectief onderzoek is verricht en daarmee jegens klager onzorgvuldig is gehandeld; hierdoor is hij in zijn belangen geschaad.

De commissie acht deze klachten dan ook gegrond."

9. Op 28 juni 2006 wendde verzoeker zich met een nieuwe klacht tot de Raad.

10. In antwoord op verzoekers brief van 28 juni 2006 berichtte de regiodirecteur verzoeker per brief van 14 juli 2006 dat zij zijn aanvullende klacht niet zou behandelen omdat het geen nieuwe klacht betrof maar een andere formulering van de reeds behandelde klacht. Verder gaf zij aan niet in te gaan op het verzoek van verzoeker om de raadsrapportage in zijn geheel terug te nemen omdat bij het toesturen daarvan aan de rechtbank duidelijk was gemaakt dat de Raad zich van advies onthield en dat slechts de verzamelde informatie was toegestuurd zonder dat daaraan conclusies waren verbonden. Ook merkte zij op dat de raad eerst had voorgesteld dat een andere raadsvestiging het onderzoek zou overnemen, maar hiertegen had mevrouw F. bezwaar gemaakt. Met de inzet van een andere raadsonderzoeker had verzoeker niet ingestemd. Bovendien had de rechtbank reeds uitspraak gedaan.

Tot slot gaf zij aan geen consequenties te zullen verbinden aan de uitspraak van de klachtencommissie.

11. In reactie op de door de Nationale ombudsman in onderzoek genomen klacht verwees de minister voor Jeugd en Gezin naar de schriftelijke reactie van 28 september 2007 van de algemeen directeur van de Raad. De Raad merkte daarin op dat artikel 6, vijfde lid, van het Besluit klachtbehandeling Raad voor de Kinderbescherming bepaalt dat in het geval de klachtencommissie de klacht geheel of gedeeltelijk gegrond heeft geacht, de directeur vervolgens aan klager mededeelt of en zo ja, welke gevolgen binnen de organisatie aan de beslissing van de klachtencommissie worden verbonden. In dit besluit wordt niet vermeld hoe en op welke wijze een regiodirecteur gevolg moet geven aan de beslissing van de klachtencommissie; daarin heeft hij volgens de Raad dus een eigen beleidsvrijheid.

Verder merkte de Raad in zijn reactie op dat de regiodirecteur reeds tijdens de interne klachtprocedure consequenties had verbonden aan de door haar gegrond verklaarde klachten. Zo had zij het onderzoeksteam opdracht gegeven het conceptrapport op het punt van de onderbouwing van het advies aan te passen, had zij tot een aanvullend onderzoek naar de pedagogische aanpak van moeder besloten, had zij voorgesteld dit aanvullende onderzoek door een andere raadsonderzoeker, en later door een andere vestiging te laten verrichten, en was uiteindelijk besloten de rechtbank slechts te informeren en niet te adviseren. Naar het oordeel van de Raad was het dan ook niet nodig dat de regiodirecteur opnieuw consequenties verbond aan de gegrond verklaarde klacht van de klachtencommissie nu die qua strekking dezelfde inhoud betrof. Wel was het zorgvuldiger geweest indien de regiodirecteur in haar reactie had vermeld dat zij geen *andere* consequenties verbond aan de uitspraak van de klachtencommissie dan die zij daaraan reeds had verbonden.

Beoordeling

12. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

Een bestuursorgaan dient in dit kader zijn verantwoordelijkheid te nemen als de klachtencommissie tot het oordeel is gekomen dat de klacht gegrond is en de juiste maatregelen te nemen om herhaling te voorkomen van de gedraging waarover is geklaagd en er voor zorg te dragen dat verdere schade voor de betrokkene wordt voorkomen.

13. De klachten die verzoeker over de Raad had ingediend, dienden te worden afgehandeld conform het op dat moment nog geldende Besluit klachtbehandeling Raad voor de Kinderbescherming van 24 juni 1996. Krachtens dit Besluit moet een klacht in eerste instantie worden afgehandeld door de directeur van de Raad. In het geval men het niet eens is met de beslissing van de directeur op de klacht, kan de klacht worden voorgelegd aan een onafhankelijke klachtencommissie die vervolgens een beslissing neemt. Op basis van artikel 6, vijfde lid van dit Besluit deelt de directeur van de Raad vervolgens aan de klager mee of en zo ja, welke gevolgen binnen de organisatie worden verbonden aan de door de klachtencommissie geheel of gedeeltelijk gegrond verklaarde klacht(en) (zie Achtergrond, onder 1.). Dit Besluit verplicht de directeur dus niet om maatregelen te treffen indien de klachtencommissie een klacht gegrond verklaart. Volgens de Raad komt de directeur op dit punt dus beleidsvrijheid toe. Hoewel het op zichzelf bezien juist is dat het de directeur vrijstaat te bepalen of, en zo ja welke gevolgen worden verbonden aan de door de klachtencommissie gegrond verklaarde klachten, laat dit echter onverlet dat in het geval de directeur niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van het nemen van maatregelen, het nalaten hiervan als onjuist is te kwalificeren. Dit geldt met name in die gevallen waarbij door de klachtencommissie is geoordeeld dat de opzet en uitvoering van het raadsonderzoek niet (in alle opzichten) juist is geweest en deze beslissing dus ook van belang voor andere (soortgelijke) zaken kan zijn.

14. Vast is komen te staan dat het oordeel van de klachtencommissie inhield dat er onvoldoende objectief onderzoek was verricht en daarmee jegens verzoeker onzorgvuldig was gehandeld. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman reikt deze conclusie verder dan het eerdere oordeel van de directeur van de Raad op de klacht. Terwijl de raadsdirecteur concludeerde dat er een gedegen raadsonderzoek had plaatsgevonden maar dat de onderbouwing van het uiteindelijke advies beter had moeten zijn, concludeerde de klachtencommissie dat het raadsonderzoek zorgvuldiger had moeten geschieden. Naar het oordeel van de klachtencommissie was er immers meer nadruk op de positie van de moeder gelegd en was te weinig uitgegaan van de feitelijke situatie waardoor viel te begrijpen dat verzoeker de indruk had gekregen dat hem geen eerlijke kans was geboden. Verder waren de vragen aan de informanten niet voldoende neutraal gesteld en had de raadsonderzoeker nader onderzoek moeten doen naar de psychische gesteldheid van de moeder, naar de bescherming van X en naar de eventuele sollicitatieplicht van de moeder.

Kortom, de klachtencommissie had ernstige kritiek op de wijze waarop het onderzoek was verricht. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman leidt de ernst van de verwijten ertoe dat niet zonder meer en reeds op voorhand valt uit te sluiten dat de uitkomst van het onderzoek een andere was geweest indien de raadsonderzoeker wel voor een juiste opzet

en invulling van het onderzoek had gekozen (hetgeen overigens ook valt af te leiden uit de beslissing van de rechtbank). Hiermee is de wijze waarop het raadsonderzoek is verricht en het daarop gebaseerde raadsrapport, ook zonder de interpretatie en de conclusies van de raadsonderzoeker, ten minste discutabel geworden en is de conclusie van de regiodirecteur dat er sprake is geweest van een gedegen onderzoek, niet langer op zijn plaats. De regiodirecteur had in dit geval dan ook niet in redelijkheid tot de conclusie kunnen komen dat het niet nodig was naar aanleiding van het oordeel van de klachtencommissie verdere maatregelen te nemen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman had de beslissing van de klachtencommissie voor de regiodirecteur in elk geval aanleiding moeten zijn om hiervan te leren en te proberen herhaling hiervan in de toekomst te voorkomen. Het had dan ook op de weg van de regiodirecteur gelegen om de beslissing van de klachtencommissie in ieder geval ter lering onder de aandacht van haar medewerkers te brengen.

15. Bovendien vindt de Nationale ombudsman dat de regiodirecteur haar verantwoordelijkheid had moeten nemen en ervoor had moeten zorgen dat het opgestelde conceptrapport in het vervolg geen enkele rol meer kan spelen. Dit geldt niet alleen voor het (verdere) interne gebruik door de Raad, maar ook voor het eventuele externe gebruik door de rechtbank. De Nationale ombudsman vindt dat de Raad zich, met name wat dit laatste punt betreft, er te gemakkelijk vanaf heeft gemaakt door te stellen dat de rechtbank reeds uitspraak had gedaan. Dit geldt temeer nu het de Nationale ombudsman duidelijk is geworden dat de Raad in zijn brief van 24 februari 2006 aan de rechtbank heeft laten weten dat er sprake is geweest van een gedegen onderzoek, dat alleen het advies nadere onderbouwing behoeft en dat de reden dat de Raad zich van advies onthield was gelegen in het feit dat er geen aanvullend onderzoek naar de pedagogische aanpak van mevrouw F. kon worden verricht. Om die reden stuurde de Raad slechts de verzamelde onderzoeksgegevens, dus zonder de interpretaties en de conclusies van de raadsonderzoeker, toe. Van het "terughalen" dan wel "intrekken" van het rapport, zoals de Raad en de klachtencommissie tijdens de interne klachtprocedure hebben gesteld, is hiermee dan ook geen sprake geweest. Bovendien heeft de Raad, in tegenstelling tot hetgeen de klachtencommissie in haar uitspraak van 30 november 2006 stelt, noch aan verzoeker, noch aan de rechtbank, laten weten dat ook hij van oordeel is dat het raadsonderzoek dat aan het raadsrapport ten grondslag lag, onder de maat is geweest. De Nationale ombudsman kan zich dan ook voorstellen dat bij verzoeker nog steeds de angst leeft dat het raadsrapport, ook zonder de interpretaties en conclusies van de raadsonderzoeker, in de toekomst toch nog een rol speelt. Het is dan ook aan de regiodirecteur om zich ervoor in te spannen dat deze angst zoveel mogelijk wordt weggenomen. Daarbij kan aansluiting worden gezocht bij de suggestie van de klachtencommissie van 5 februari 2007, inhoudende dat op het voorblad van het bewuste rapport een aantekening wordt gemaakt waaruit duidelijk wordt dat krachtens een uitspraak van de klachtencommissie geen enkele waarde aan het rapport mag worden toegekend. Dit geldt overigens niet alleen voor het rapport in het raadsdossier maar ook

voor het rapport in het rechtbankdossier, om welke reden de Nationale ombudsman de regiodirecteur in overweging geeft er tevens voor te zorgen dat in het rechtbankdossier een brief wordt gevoegd waarin duidelijk staat vermeld welke conclusies de klachtencommissie ten aanzien van de kwaliteit van het raadsrapport heeft getrokken en dat aan het rapport geen enkele waarde kan worden toegekend. Slechts op die manier kan worden voorkomen dat de verzamelde gegevens op welke wijze dan ook nog van invloed kunnen zijn op de beeldvorming van wie dan ook.

Kortom, dat de regiodirecteur geen maatregelen heeft verbonden aan de uitspraak van de klachtencommissie van 11 mei 2006 is in strijd met het redelijkheidsvereiste en niet juist geweest.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

16. Het voorgaande geeft de Nationale ombudsman aanleiding de minister voor Jeugd en Gezin de aanbeveling te doen ervoor te zorgen dat:

- (in ieder geval) de regiodirecteur van de Raad, Regio Zuid-Holland Zuid en Zeeland, de beslissing van de klachtencommissie alsnog onder de aandacht van haar medewerkers brengt;
- op het raadsdossier een aantekening wordt gemaakt waaruit duidelijk wordt dat krachtens een uitspraak van de klachtencommissie geen enkele waarde aan het rapport mag worden toegekend;
- in het rechtbankdossier een brief wordt toegevoegd waarin duidelijk de uitspraak van de klachtencommissie staat verwoord en verder dat om die reden aan het rapport geen enkele waarde mag worden toegekend.

II. Ten aanzien van de klacht over de Klachtencommissie.

Bevindingen

1. Op 16 augustus 2006 wendde verzoeker zich opnieuw tot de Klachtencommissie. Ditmaal klaagde hij er onder meer over dat de regiodirecteur geen gevolgen verbond aan de uitspraak van de klachtencommissie van 11 mei 2006. De secretaris van de klachtencommissie liet verzoeker vervolgens per brief van 20 september 2006 weten dat verzoeker op dit punt niet-ontvankelijk was. Ter toelichting werd verwezen naar het Klachtbesluit externe klachtencommissie Raad voor de Kinderbescherming, dat in september 2006 in werking was getreden en waarin in artikel 13 was bepaald dat over de mededeling van de directeur niet opnieuw een klacht bij de klachtencommissie kon worden ingediend (zie Achtergrond, onder 2.).

2. Bij beslissing van 30 november 2006 verklaarde de klachtencommissie zich ten aanzien van deze klacht niet bevoegd. Ook daarbij werd verwezen naar artikel 13 van het Klachtbesluit van 25 augustus 2006. Wel merkte de klachtencommissie op dat zij zich kon voorstellen dat op het voorblad van het bewuste rapport een aantekening van de status van het rapport werd gemaakt, waarbij tevens werd verwezen naar de uitspraken in de klachtprocedure.

3. In zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman merkte verzoeker in dit kader op dat hij zijn klacht had ingediend in juni 2006 en dat de klachtencommissie deze klacht dus op basis van het op dat moment geldende klachtbesluit had moeten afdoen en niet had moeten verwijzen naar een klachtbesluit dat pas in september 2006 in werking was getreden.

4. In reactie op de door de Nationale ombudsman in onderzoek genomen klacht, antwoordde de klachtencommissie dat het Besluit externe klachtencommissie raad voor de kindbescherming van 25 augustus 2006, op 19 september 2006 in werking was getreden. Volgens artikel 21 van dit Besluit dienen klaagschriften die zijn ontvangen vóór de inwerkingtreding van dit Besluit, te worden behandeld met toepassing van het vóór de inwerkingtreding van dit besluit geldende recht.

Nu de klachtbrief van verzoeker dateert van 16 augustus 2006, had de klacht overeenkomstig het Besluit van 24 juni 1996 afgedaan moeten worden. Hieruit volgt, aldus de klachtencommissie, dat zij in haar uitspraak van 30 november 2007 ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoeker niet ontvankelijk was in zijn klacht. De klachtencommissie acht de klacht van verzoeker op dit punt dan ook gegrond.

Beoordeling

5. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van een bestuursorgaan feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit betekent onder andere dat een bestuursorgaan zijn reactie op een klacht dient te onderbouwen met een feitelijke juiste motivering.

6. Vast is komen te staan dat verzoeker zich op 16 augustus 2006 met een klacht tot de klachtencommissie heeft gewend. Krachtens het bepaalde in artikel 21 van het Besluit externe klachtencommissie raad voor de kindbescherming had deze klacht, nu deze was ingediend voor de inwerkingtreding van het Besluit op 19 september 2006, afgedaan moeten worden conform het op dat moment nog geldende Besluit klachtbehandeling raad voor de kindbescherming. Dat de klachtencommissie verzoeker op basis van een nog niet in werking getreden besluit niet ontvankelijk heeft verklaard is, zoals de klachtencommissie ook heeft erkend, niet juist geweest. Met deze handelwijze heeft de klachtencommissie in strijd gehandeld met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de regiodirecteur van de Raad voor de Kinderbescherming, regio Zuid-Holland Zuid en Zeeland, locatie Dordrecht, is gegrond wegens schending van het redelijkheidsevereiste.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Klachtencommissie IV van de Raad voor de Kinderbescherming is gegrond, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Aanbeveling

De minister voor Jeugd en Gezin wordt in overweging gegeven om ervoor te zorgen dat de regiomanager van de Raad voor de Kinderbescherming, regio Zuid-Holland Zuid en Zeeland:

- de beslissing van de klachtencommissie IV van 11 mei 2006 waarin is geoordeeld dat er onvoldoende objectief onderzoek is verricht waarmee jegens verzoeker onzorgvuldig is gehandeld, onder de aandacht van haar medewerkers brengt;
- op het raadsdossier een aantekening maakt waaruit duidelijk wordt dat krachtens een uitspraak van de klachtencommissie geen enkele waarde aan het rapport kan worden toegekend;
- ervoor zorgt dat in het rechtbankdossier een brief wordt gevoegd waarin de uitspraak van de klachtencommissie staat weergegeven alsmede dat om die reden aan het rapport geen enkele waarde mag worden toegekend.

Onderzoek

Op 3 april 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer P. uit Hendrik Ido Ambacht, met een klacht over een gedraging van de Raad voor de Kinderbescherming te Dordrecht en een klacht over een gedraging van de Klachtencommissie IV van de Raad voor de Kinderbescherming.

Naar de gedraging van de Raad, die bij aanvang van het onderzoek werd aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie maar later als een gedraging van de minister voor Jeugd en Gezin, werd een onderzoek ingesteld.

Ook naar de gedraging van de klachtencommissie werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werden de minister van Justitie en de klachtencommissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken raadsmedewerker gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De raadsonderzoeker maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

De minister voor Jeugd en Gezin en de klachtencommissie hebben op de klacht gereageerd, waarna vervolgens verzoeker in de gelegenheid werd gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte hiervan geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de minister van Jeugd en Gezin gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Noch verzoeker noch de klachtencommissie gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift met bijlagen van 30 maart 2007;
2. Het standpunt van de Klachtencommissie IV van de Raad voor de Kinderbescherming;
3. Het standpunt van de minister voor Jeugd en Gezin van 18 oktober 2007. Bij zijn reactie zond de minister, voor zover van belang voor het onderzoek, de volgende stukken mee:
 - de schriftelijke reactie van de algemeen directeur van de Raad van 28 september 2007;
 - de beslissing van de Klachtencommissie IV van 5 februari 2007;
 - het contactjournaal;
 - de brief van de Raad aan de rechtbank Dordrecht d.d. 24 februari 2006;
 - het conceptraadsrapport van 8 juli 2005;
 - de beschikking van de rechtbank te Dordrecht d.d. 17 mei 2006;
 - de klachtbeslissing van de vestigingsmanager van de Raad 14 oktober 2005;
 - de klachtbeslissing van de regiodirecteur van de Raad van 10 februari 2006;
 - de beslissing van de Klachtencommissie IV van 11 mei 2006;

- de brief van de regiodirecteur van de Raad van 14 juli 2006 aan verzoeker;
- de beslissing van de Klachtencommissie IV van 30 november 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Besluit van 24 juni 1996, houdende regels ter zake van de behandeling van klachten bij de kindbescherming (Besluit klachtbehandeling raad voor de kindbescherming):

Artikel 4, eerste lid:

"De klager kan binnen zes weken na ontvangst van de beslissing van de directeur dan wel binnen zes weken nadat de directeur de beslissing had behoren te nemen zijn klacht schriftelijk voorleggen aan de klachtencommissie, bedoeld in artikel 7."

Artikel 6, vijfde lid:

"Indien de klacht geheel of gedeeltelijk gegrond is bevonden, deelt de directeur binnen drie weken na ontvangst van de beslissing van de klachtencommissie aan de klager mee of en zo ja, welke gevolgen binnen de organisatie daaraan worden verbonden."

2. Besluit externe klachtencommissie raad voor de kindbescherming

Artikel 21

"Klaagschriften die voor de inwerkingtreding van dit besluit bij de klachtencommissie zijn ontvangen, worden door de klachtencommissie behandeld met toepassing van het voor de inwerkingtreding van dit besluit geldende recht."